

и азъ съмъ при тебъ. Слушай ме: ние двамата ще я търсимъ.

Гласътъ заглъхна въ тиха ласка:

— Ние двамата: азъ и ти —

За да пропищи изеднажъ викътъ на моя гостъ, нервень и грубъ:

— Сега на работа!

Азъ повдигнахъ глава, погледнахъ съ още влажни очи непознатия. Сладостта на опиянението отъ болката, която носѣхъ въ себе си, тъй внезапно разнесена отъ единъ грубъ набѣгъ къмъ нѣщо, което не разбирахъ, сега позеленѣ и съвсемъ огорчи вкуса си. Моятъ гостъ бѣше изтичалъ до писалището. Обзе ме предчувствие, че нѣщо чудовищно ще се извърши съ това, що още ценѣхъ и обичахъ. Скочихъ и изтичахъ къмъ него:

— Какво искате да правите?

Тѣлото ми треперѣше. То се отърсваше отъ всичко действащо върху него така, не по моя воля, за да блесне въ всичката си чистота и възнегодува. Непознатиятъ отмѣсти една папка, после друга. Разтвори всички и, като показваше рѣкописитѣ, изсъска:

— Ний трѣбва да унищожимъ това. Всѣка следа отъ болестта да бѣде изгорена, изтрита, убита, тъй както вашия приятель!

При тия думи, той пречупи, сви прѣститѣ на рѣцетѣ си и посегна къмъ рѣкописитѣ, сякашъ тѣ бѣха живо сѣщество, което трѣбва да бѣде одушено. И сега азъ видѣхъ: върху свѣтлитѣ рѣ-